

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **Ing. J.M.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Ondřejem Duškem, advokátem se sídlem AK PETERKA & PARTNERS v.o.s., Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení **M.D.**, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Oldřichem Filipem, advokátem se sídlem Jiráskova 613, 470 01 Česká Lípa, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2013, č. j. OÚPSŘ 249/2013-330-rozh.,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 6. 9. 2013, č. j. OÚPSŘ 249/2013-330-rozh., se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Duška, advokáta se sídlem AK PETERKA & PARTNERS v.o.s., Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Doksy, odboru stavební úřad a životní prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 31. 5. 2013, č. j. MUDO/2942/213. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o změnu užívání dočasné stavby prodejního stánku na pozemku p. č. ■■■ ve S.S., k. ú. D u M.J., jež je ve vlastnictví M.D., osoby zúčastněné na řízení.

Žalobce namítal, že M.D. uplatnilo námitky v rozporu se zásadou koncentrace řízení, neboť změnu stanoviska neuplatnilo ve lhůtě do 20. 9. 2012, do kdy bylo za tímto účelem řízení přerušeno. Žalobce k žádosti doložil nájemní smlouvu k předmětnému pozemku č. 11/02 ze dne 16. 8. 2002 na dobu určitou od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2011 a její dodatek, kterým byla doba nájmu změněna na dobu neurčitou od 1. 1. 2012. Zároveň doložil usnesení Rady M.D. č. R ■■■ ze dne 18. 6. 2012, kterým mu M.D. dalo souhlas se zápisem stánku do katastru nemovitostí na předmětném pozemku. Město Doksy uplatnilo změnu stanoviska teprve v odvolání proti kladnému povolení změny rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 10. 2012. Pokud žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2013 původně vydané rozhodnutí o povolení změny užívání stavby zrušil z důvodu nesouhlasu M.D. vyjádřeného až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, postupoval v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Námitky žalobce v tomto směru pak žalovaný v napadeném rozhodnutí neměl odmítnout s tím, že jsou bezpředmětné, neboť se netýkají napadeného rozhodnutí žalovaného, ale rozhodnutí předchozího. Žalobce v souvislosti s tímto postupem žalovaného namítal porušení základní zásady správního řízení dle § 7 správního řádu, podle které mají osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Rovněž byl porušen čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť v řízení nebyla zaručena rovnost ochrany vlastnického práva a rovnost účastníků v řízení.

Dále žalobce vznesl výhrady proti požadavku, aby v řízení předložil listiny prokazující vlastnické nebo jiné právo k pozemku, na kterém jeho prodejní stánek stojí. Ve věci nelze aplikovat § 110 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na který odkazoval žalovaný. Podle § 127 stavebního zákona je žadatel povinen připojit doklad o vlastnickém právu ke stavbě, již se změna užívání týká, nikoliv k pozemku. Takový požadavek nelze dovodit ani z § 13 prováděcí vyhlášky č. 526/2006 Sb., ani přílohy č. 6, části B. Pouze pokud je změna užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která požaduje ohlášení nebo povolení, postupuje se dle § 105 až § 117 stavebního zákona. K takovému případu u stavby stánku nedošlo, proto povolení změny v užívání stavby na cizím pozemku, není-li spojeno se změnou stavby, není podmíněno souhlasem vlastníka pozemku. Na podporu svého stanoviska se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 26/2008.

Nakonec žalobce namítal vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný nevyhověl jeho návrhu na přerušování řízení dle § 64 odst. 1 písm. c), § 64 odst. 2 ve spojení s § 57 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že předmětnou stavbu stánku užíval 22 let, aniž by si byl vědom toho, že stavba je dočasná. Nájemní smlouva byla platná i v době vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, neboť byla ukončena teprve uplynutím 6 měsíční výpovědní doby. Proto podal žalobce dne 3. 6. 2013 u Okresního soudu v České Lípě žalobu na zřízení věcného břemene k předmětnému pozemku. Může dojít k situaci, kdy bude v občanskoprávním řízení rozhodnuto, že žalobce je oprávněn pozemek užívat a mít na něm umístěnu předmětnou stavbu. Žalovaný nepřipustně předjímal rozhodnutí soudu v občanskoprávním řízení a vycházel z toho, že žalobce žádné právo k pozemku nemá. Nepřerušováním řízení byla opět porušena zásada rovnosti účastníků řízení, kdy v případě druhého účastníka Města Doksy bylo řízení k doložení jeho stanoviska k žádosti přerušeno a ačkoli Město Doksy nesdělilo svoje stanovisko ve stanovené lhůtě, bylo k němu následně přihlédnuto.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení nejen rozhodnutí žalovaného, ale také prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 5. 2013, jakož i předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2013, a požadoval nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém právním názoru, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobce vyzval k doplnění žádosti o doložení soukromoprávního titulu, který ho opravňuje k užívání předmětného pozemku ve vlastnictví M.D.. Žalobce pro ponechání stánku na pozemku vlastníka M.D. soukromoprávní titul nedoložil, tím neprokázal aktivní legitimaci k podání žádosti, spočívající v požadavku změny v trvání stavby z dočasné na trvalou. Žádosti nebylo z důvodu absence soukromoprávního titulu k předmětnému pozemku pod stavbou možno vyhovět. Zamítnutí žádosti je logickým důsledkem absence souhlasu vlastníka pozemku s dalším setrváním předmětné stavby na jeho pozemku. Jakékoli jiné tvrzení žalobce nemá oporu v § 127 stavebního zákona, kdy změna v užívání z dočasné stavby na stavbu trvalou, umístěnou na cizím pozemku, pokud uplyne její dočasnost, je možná pouze s přivolením vlastníka pozemku, které však žalobce v daném případě nesehnal. Podotknul, že nemůže řešit nájemní vztah mezi žalobcem a M.D. a jakkoli ho hodnotit. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a potvrzení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce reagoval replikou, v níž zdůraznil, že v případě žádosti o změnu užívání stavby, která neznamená změnu samotné stavby, stanoví stavební zákon pouze prokázání vlastnického práva ke stavbě, nikoliv k pozemku. Tomuto požadavku nakonec žalobce vyhověl, když prokázal právo pozemek užívat dle nájemní smlouvy na dobu neurčitou. Teprve následně změnilo M.D. svoje stanovisko a nájemní smlouvu vypovědělo a svůj nesouhlas vyjádřilo až v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení změny užívání stavby, i když tak mohlo učinit již dříve. Tento postup znamená rozpor s § 82 odst. 4 správního řádu.

Ze spisu předloženého žalovaným soud ověřil, že žalobce se po malé privatizaci v roce 1991 stal vlastníkem prodejního stánku umístěného na pozemku p. č. 2515 ve vlastnictví města Doksy.

Není sporu o tom, že stavba byla krátce před privatizací dodatečně povolena jako dočasná na 2 roky rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15. 5. 1991, č. j. Výst.1246/91, a její užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 20. 5. 1991, č. j. Výst.1307/91, rovněž s tím, že doba trvání stavby je 2 roky, tj. do 21. 5. 1993. Po tomto datu nebylo stavebním úřadem zahájeno stavební řízení o odstranění stavby, u níž uplynula stanovená doba jejího trvání.

Dne 18. 7. 2012 žalobce oznámil změnu v užívání stavby. Sdělením ze dne 31. 7. 2012 mu bylo stavebním úřadem oznámeno, že dle § 127 odst. 3 stavebního zákona se pro změnu v užívání dočasné stavby vyžaduje povolení, neboť se změna užívání dotýká práv třetích osob. Písemností ze dne 31. 7. 2012 bylo oznámeno zahájení řízení k žádosti žalobce vedené podle § 127 stavebního zákona s tím, že účastníci mohou svoje návrhy uplatnit nejpozději při ústním jednání. To se konalo dne 30. 8. 2012, žalobce při něm zdůraznil, že má s vlastníkem pozemku uzavřenou nájemní smlouvu na dobu neurčitou a disponuje jeho souhlasem k zápisu

předmětné stavby do katastru nemovitostí. M.D. stanovisko nesdělilo, přislíbilo tak učinit do 20. 9. 2012, do této doby bylo řízení přerušeno.

Protože M.D. ani do 20. 9. 2012 svoje stanovisko nesdělilo, vydal stavební úřad rozhodnutí ze dne 18. 10. 2012, č. j. MUDO/5870/2012, jímž změnu užívání dočasné stavby prodejního stánku na stavbu trvalou povolil.

S ohledem na to, že proti tomuto rozhodnutí podalo Město Doksy odvolání, ve kterém odkázalo na usnesení rady č. R [] ze dne 29. 10. 2012 o zrušení předchozího kladného stanoviska a vyjádřilo nesouhlas se zápisem stánku do katastru nemovitostí, rovněž s odkazem na usnesení rady č. R [] ze dne 13. 9. 2012, kterým byl dán souhlas s revitalizací pobřeží ve S.S., a dne 27. 11. 2012 vypovědělo žalobci nájemní smlouvu k pozemku, vydal žalovaný dne 22. 1. 2013 rozhodnutí pod č. j. OÚPSŘ 325/2012-330-rozh., jímž rozhodnutí stavebního úřadu o povolení změny užívání stavby dočasné na trvalou zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, kdy ho zavázal, aby od žalobce jako žadatele o změnu užívání stavby vyžádal doložení vlastnického práva nebo práva založeného smlouvou k pozemku jako jednoho ze základních dokladů stanovených stavebním zákonem. Žalovaný v odůvodnění zmíněného rozhodnutí odkázal na vypovězení nájemní smlouvy ze dne 27. 11. 2012 s tím, že žalobce již nedisponuje podkladem, který by mu umožňoval žádat o změnu užívání stavby, spočívající ve změně stavby z dočasné na trvalou, a stavebnímu úřadu uložil, aby žalobce vyzval k doložení takového titulu.

V dalším řízení stavební úřad tomuto požadavku žalovaného vyhověl a výzvou ze dne 5. 2. 2013 žalobce vyzval k doložení dokladu o vlastnickém právu k pozemku nebo platné nájemní smlouvy. Protože žalobce uloženému požadavku nevyhověl, a to ani v prodloužené lhůtě, stavební úřad rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013, č. j. MUDO/2942/2013, žalobcovu žádost o změnu užívání dočasné stavby stánku na trvalou zamítnul s odůvodněním, že žalobce nedoložil vlastnické právo k pozemku pod stavbou nebo platnou nájemní smlouvu uzavřenou s vlastníkem pozemku. Zdůraznil, že M.D. ve vyjádření ze dne 27. 5. 2013 zopakovalo nesouhlas s uzavřením nájemní smlouvy na užívání předmětné části pozemku. V odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil shodné argumenty jako v žalobě.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 9. 2013, č. j. OÚPSŘ 249/2013-330-rozh., bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 5. 2013 potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že nesouhlasné stanovisko vlastníka pozemku se změnou stavby je překážkou bránící vyhovět žádosti žalobce a povinností stavebního úřadu bylo žádost o povolení změny v užívání stavby zamítnout, a to pro nesplnění doložení jednoho ze základních dokladů stanovených § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tedy dokladu prokazující vlastnické právo k pozemku pod stavbou stánku či platné nájemní smlouvy nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku. S výtkou proti opožděnému uplatnění námitek Města Doksy jako vlastníka pozemku proti kladnému rozhodnutí ve věci se žalovaný vypořádal tak, že námitku označil za bezpředmětnou, neboť se netýká odvoláním napadeného rozhodnutí, ale jeho předchozího rozhodnutí ze dne 18. 10. 2012. Žalovaný zdůraznil, že ke dni vydání jeho rozhodnutí nemá žalobce žádné právo k umístění, popřípadě ponechání stánku na pozemku. Informaci o podané žalobě na zřízení věcného břemene žalovaný neshledal jako podstatnou ve vztahu k předmětu řízení, neboť věcné břemeno nevzniká pouhým podáním žaloby, proto nebyly naplněny důvody pro přerušení řízení

o odvolání. Důvodem k přerušení řízení nemůže být podle žalovaného ani případná úspěšnost žaloby, protože i v takovém případě by pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebylo překážkou k získání potřebného oprávnění k ponechání stánku na místě, které je řešitelné podáním opětovné žádosti o změnu v užívání. Závěrem žalovaný uvedl, že nemohl odhlédnout od skutečnosti, jaký význam na ochranu vlastnictví poskytují současné právní předpisy a musel zohlednit vůli vlastníka pozemku a skutečnost, že ke dni vydání rozhodnutí o odvolání nemá žalobce k pozemku žádná práva.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového i právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podstatou sporu je otázka, zda v řízení vedeném podle § 126 a § 127 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, o změně užívání stavby spočívající ve změně doby užívání stavby z dočasné na trvalou na cizím pozemku, musí vlastník stavby doložit rovněž souhlas vlastníka pozemku pod stavbou, resp. soukromoprávní titul svědčící o vlastnickém či jiném věcném právu k pozemku či platnou nájemní smlouvu.

Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona *stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu.*

Podle odst. 2 uvedeného ustanovení *změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, je přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu, přičemž podle odst. 3 změna v užívání stavby musí být v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.*

Ustanovení § 127 odst. 3 stavebního zákona stanoví okruh případů, kdy změna užívání stavby podléhá rozhodnutí stavebního úřadu. Náležitosti obsahu rozhodnutí o změně v užívání stavby, jakož i oznámení a souhlasu stanoví prováděcí předpis (odst. 4 uvedeného ustanovení).

Ačkoli nebyla změna v době užívání stavby (ať již spočívající v době prodloužení doby užívání či změně stavby z dočasné na trvalou) výslovně uvedena v § 126 odst. 2 stavebního zákona, jež hovoří o *změně v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změně v činnosti*, je zřejmé, že také ke změně doby trvání stavby bude stavební úřad vydávat souhlas, resp. rozhodovat dle ustanovení upravujících postupy při změně užívání stavby. Na podporu tohoto závěru lze odkázat na § 129 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož se na řízení o žádosti vlastníka stavby o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání, podané v řízení

o odstranění stavby dočasné, u které uplynula doba jejího trvání, přiměřeně vztahuje ustanovení [§ 127](#).

Podle § 127 odst. 1 stavebního zákona *stavební úřad vydá souhlas se změnou v užívání stavby na základě oznámení osoby, která má ke stavbě vlastnické právo nebo prokáže právo změnit užívání stavby. Oznámení obsahuje popis a odůvodnění zamýšlené změny, její rozsah a důsledky. K oznámení se připojí doklad o vlastnickém právu ke stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí, popřípadě souhlas vlastníka stavby se změnou v užívání, a závazná stanoviska dotčených orgánů vyžadovaná zvláštními právními předpisy.*

Citované ustanovení ukládá oznamovateli změny užívání stavby k oznámení doložit pouze doklad o vlastnickém právu ke stavbě, popřípadě souhlas vlastníka stavby. Tomu koresponduje i část B přílohy č. 6 prováděcí vyhlášky č. 526/2006 Sb., jež mezi přílohy oznámení změny užívání stavby nestanoví doklad o vlastnickém či o jiném věcném právu k pozemku, případně platnou nájemní smlouvu k pozemku pod stavbou. Ani § 127 odst. 3 stavebního zákona neukládá stavebnímu úřadu výslovně, aby si pro rozhodování o určité změně užívání stavby vyžádal souhlas vlastníka pozemku pod stavbou, již se změna týká, jak mu to ukládá § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pro případ stavebního řízení. Rovněž dle § 126 odst. 3 stavebního zákona, jež stanoví zákonná kritéria pro posouzení změny v užívání stavby, není stavební úřad povolán k řešení soukromoprávních vztahů účastníků řízení.

Zákon nestanoví, že se na řízení o změně užívání stavby, s výjimkou případu, kdy je změna v užívání stavby podmíněna změnou stavby, přiměřeně uijí ustanovení upravující povolování staveb, včetně § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V souladu s § 126 odst. 4 stavebního zákona se podle § 105 až 117 stavebního řádu postupuje pouze, *pokud je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která vyžaduje ohlášení nebo stavební povolení.* Soud má za to, že zákon kromě výslovně definovaného případu změny v užívání stavby spojené se změnou stavby, požadavek doložení souhlasu vlastníka pozemku pro řízení o změně v užívání stavby nestanoví. Nad zákonem vymezený rámec nelze tyto požadavky rozšiřovat a po oznamovateli změny v užívání stavby, ať už spočívá v čemkoli, požadovat také doložení souhlasu vlastníka pozemku, resp. soukromoprávní titul ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

Ačkoli se žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 7 As 26/2008-140, publ. ve Sb. NSS 1990/2010, a jeho závěr o tom, že „*povolení změny v užívání stavby na cizím pozemku, není-li spojeno se změnou stavby, nemůže být podmíněno souhlasem vlastníka pozemku*“, vztahuje k § 85 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, postuláty v něm vyslovené, týkající se jednak rovnocennosti všech forem vlastnictví, tedy rovnost vlastnictví pozemků a vlastnictví staveb, jednak ústavních mantinelů výkonu státní moci, jichž se žalobce dovolával, je nutno aplikovat i při výkladu ustanovení § 126 a § 127 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, upravujících změnu v užívání stavby.

Institut změny v užívání stavby, ať již změna v užívání spočívá v čemkoli, tj. i v době užívání stavby, když zákonodárce jednotlivé typy změn v užívání stavby (s výjimkou změny podmíněné změnou stavby), nerozlišuje, má stavebnímu úřadu sloužit k posouzení dalšího

užívání stavby ze „stavebních“ hledisek dle § 126 odst. 3 stavebního zákona, nikoliv k posouzení osudu stavby z hledisek soukromoprávních, včetně posouzení, zda se již jedná o stavbu neoprávněnou. Uspořádání, resp. vypořádání vztahů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby na něm stojící je zásadně věcí civilního soudnictví (§ 135c obč. zák., §§ 1085, 1086 o. z.). Jak případně uvádí žalobce, v civilním řízení může dojít k tomu, že bude rozhodnuto v jeho prospěch, ať již o zřízení přístupu k prodejnímu stánku na pozemku M.D., případně dojde k vypořádání vztahů mezi žalobcem a M.D. jiným způsobem, a není tak na místě, aby stavební úřad při rozhodování o změně v užívání již stojící stavby prodejního stánku tyto soukromoprávní otázky řešil a podmiňoval kladné rozhodnutí prokázáním soukromoprávního titulu k pozemku.

Z uvedeného vyplývá, že žalovaný postupoval v rozporu s § 127 stavebního zákona, pokud vyhovění žádosti žalobce o změnu v užívání stavby jeho prodejního stánku z dočasné na trvalou podmínil předložením dokladů ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

Vzhledem k tomu, že žalobní námitku, jež byla podstatou sporu, shledal soud důvodnou, nebylo na místě, aby se věcně zabýval případnými procesními vadami, kterých se podle žalobce žalovaný při vyžádání dokladů ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona dopustil. Zda žalovaný neměl ke změně stanoviska M.D. přihlížet z důvodu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu či zda měl řízení následně přerušit, by totiž bylo rozhodné jen pro případ zákonného požadavku prokázat soukromoprávní titul vedle stavby též k pozemku.

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v intencích § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vysloveným názorem soudu vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení před soudem jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za žalobu dle Sazebníku soudních poplatků. Dále jsou náklady řízení tvořeny odměnou advokáta za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátního tarifu), a to za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby a repliky dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč; dále náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 3 x 300 Kč; a odpovídající částkou DPH, celkem tedy ve výši 15 342 Kč. S ohledem na to, že žalobce nepředložil důkazy ohledně porady s právním zástupcem nad rozsah převzetí a přípravy zastoupení, soud nepočítal s dalším úkonem právní služby a odpovídajícími hotovými výdaji. Náklady soudního řízení správního soud uložil žalovanému nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce ve stanovené výši ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud úspěšnému žalobci nepřiznal z důvodů zvláštního

zřetele hodných ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35), neboť tento návrh byl jako nedůvodný zamítnut pro neunesení břemene tvrzení ze strany žalobce.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto v souladu § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Protože osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení nežádala, a soud jí ostatně neuložil v řízení žádné povinnosti, a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, vyslovil, že osoba na řízení zúčastněná nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. srpna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu